

fattes i den Udstrækning som det ærede Medlem udtalte sig, vilde Bansteligheden jo endog være uovervindelig, thi det tror jeg dog, man maatte erkjende, og at ogsaa det ærede Medlem selv vilde erkjende, at der maatte drages noget snevrere Grændser end dem, han udtalte sig for, thi, saavidt jeg skjønner, vilde Opfattelsen af Folkethingets Ret i den Udstrækning betyde det Samme som en fuldstændig Ophævelse af en selvstændig Regjering eller en selvstændig Administration, saaledes som den ved Grundloven er hjemlet. Men bortset fra dette og ogsaa bortset fra den Begrænsning, som vel under alle Omstændigheder maatte sættes til, bliver der ganske vist alligevel en betydelig Forskjel tilbage, og dersom det nu altsaa virkelig er stillet som en Betingelse, at Folkethingets Ret saaledes som den er opfattet af dette Flertal først skal være anerkjendt, førend der kan være Tale om Samarbejde eller virkelig Forhandling om Sagerne, saa synes Bansteligheden dog at være der. Det forekommer mig imidlertid, at man i Konsekvens af denne Opfattelse maa stille endnu det Spørgsmaal: Foreligger der da i Diebliffet Noget, der kommer i Strid med Folkethingets Ret, endog saaledes, som den opfattes fra det ærede Flertals Side? Det er ganske rigtigt, at der fra den Side vil kunne siges: Udstedelsen af den provisoriske Finanslov var en Krænkelse af Folkethingets Ret, som vi opfatte denne, men det er jo et Spørgsmaal, der tilhører Fortiden. Folkethinget har benyttet sin fulde Ret til at forkaste denne Lov, og det har havt den fulde Udgang til iøvrigt at bringe Spørgsmaalet for Rigsretten. Dernæst har der i sidste Sæssion foreligget de tre bekjendte Konfliktpunkter, som man kaldte dem, men disse høre ogsaa Fortiden til. Det Forlig eller den Overenskomst, hvormed forrige Sæssion sluttede, som man jo ganske vist fra den Side, hvortil jeg hører, kun gik ind paa med stor Betænelighed, er jo fra det ærede Flertals Side erkjendt for at være en Seir for det. Altsaa, det Spørgsmaal, den Paastand, at der i Fasttættelsen af Bevillingerne, saaledes som de dengang bleve hævdede fra højre Side, laa en Krænkelse af Folkethingets Ret — dette Spørgsmaal er løst. Det var en af de Betragtninger, der førte Mange til at afgive deres Stemme for dette Forlig, at der saaledes var rent Bord tilbage, et Udgangspunkt for den saglige Forhandling, hvorpaa vi ventede. Jeg kan forstaa, at man fra det ærede Flertals Side siger: ja, vi frygte for, at der i Fremtiden kan komme Noget, som vi ville kalde en Krænkelse af Folkethingets Ret, men saa glemmer man sine Vaaben eller

den Maade, hvorpaa man mener at ville stille sig under saadanne Forudsætninger, indtil det Tidspunkt skulde indtræde, og hvis det er rigtigt, at der altsaa nu, saavidt jeg kan se, ikke foreligger Spor af Noget, der fra Flertallets Side kan opfattes som et nuværende eller forhaandenværende Angreb paa Folkethingets Ret, saaledes som Flertallet opfatter den, ser jeg ikke rettere, end at Situationen med Nødvendighed i sig indeholder Betingelserne for den Vaabenhvile, som bestaar i, at der forhandles sagligt. Jeg er derfor, trods alle de mistrøstende Ord, der ere faldne, ikke ganske overbevist om, at ikke Magten af denne Situation vil vise sig stærkere, efterhaanden som Samlingen strider frem. Under denne Forudsætning, men rigtignok ogsaa kun under den, vil jeg tillade mig at berøre et Punkt, som jeg ellers under ingen Omstændigheder vilde have berørt, nemlig Spørgsmaalet om det Lovforslag, der engang har foreligget, om Rigsdagsmændenes Diæter. Det følger af sig selv, at jeg fuldstændig forstaa, respekterer og selv deler den Mening, at, naar der overhovedet ikke forhandles om Love, forbyder en vis Finfølelse Folkethinget ogsaa at behandle dette Lovforslag, og det falder mig naturligvis ikke et eneste Diebliff ind at gøre mig skyldig i en saa fornærmelig Forudsætning, at en Fremsettelse af et saadant Lovforslag paa nogen Maade skulde kunne have nogen Indflydelse paa Thingets Beslutning i Henseende til Spørgsmaalet om Loves Forhandling, men paa den anden Side mener jeg aldeles bestemt, at, hvis der iøvrigt forhandles, vilde det være en falsk Udseelse fra Thingets Side, om det ikke vilde ønske at faae et Lovforslag til Forhandling, som hæver et aldeles umiskjendeligt Misforhold, der er tilstede. Det forekommer mig, at der i den tidligere Forhandling, som denne Sag fik, ikke var nogen absolut Hindring for, at man kunde enes om det Grundlag, hvorpaa Regjeringens Forslag var bygget. Aldeles bortset herfra, og da jeg taler om Rigsdagens egne Forhold, vilde jeg henstille til det ærede Finansudvalg, om det ikke mulig maatte finde Anledning til at forhandle med den høitærede Indenrigsminister angaaende et Punkt, hvor jeg altid har følt, at der er et faktisk Misforhold, en faktisk Ulighed tilstede, det er Forholdet mellem Rigsdagsmændene fra Kjøbenhavn og Sjælland paa den ene Side og Rigsdagsmændene fra de mere bortliggende Dele af Landet, et faktisk Ulighedsforhold med Hensyn til Rigsdagens Ferie og deslige, som det forekommer mig, der kunde være Anledning til at hæve, og jeg ser ikke, at det kunde have stor Betænelighed